

Úrnapja

Zsid 9,11-15

A Lélek által saját magát adta tisztá áldozatul az Istennek

¹¹Krisztus azonban a ránk váró javak főpapjaként jött el, s belépett abba a nagyobb és tökéletesebb sátorba, amelyet nem ember keze alkotott, vagyis nem ebből a világból való. ¹²Nem a bakok vagy borjak vérével, hanem saját vérével lépett be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök megváltást szerzett. ¹³Ha ugyanis a bakok és bikák vére meg az üsző hamma a tisztátalanokra hintve külsőleg tisztává teszi őket, ¹⁴mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől Krisztus vére, aki az örök Lélek által saját magát adta tisztá áldozatul az Istennek, hogy az élő Istennek szolgáljunk. ¹⁵Ezért ő új szövetség közvetítője. Előbb azonban a régi szövetség korában elkövetett bűnök megváltásáért el kellett szenvednie a halált, hogy a meghívottak elnyerjék az örökké tartó örökséget.

Már a szenvedéstörténet-leírásokban is összekötik Krisztus halálát a kereszten a templom függönyének kettészakadásával (Mt 27,51). Így kívánják jelezni az evangélisták, hogy Jézus halála nem egyszerűen egy politikai vagy vallási testület által hozott halálos ítélet beteljesedése, hanem a zsidó vallás lényegével, a bűn eltörlésével és a templomi liturgiával kapcsolatos esemény. Talán ez jelzi, hogy a vallási vezetők részéről nagy hiba, az Istennek pedig az emberről való gondoskodásában nagy előrelépés történt. A jeruzsálemi papi körökhöz tartozó személyek ezt sokszerűen nem Jézus halálának pillanatában élték meg, hanem akkor, amikor bekövetkezett az elképzelhetetlen. Titusz hadjárata következtében lángra lobbant a Jeruzsálemi Templom, és porig égett Kr. u. 70-ben. Ez bizonyos értelemben a zsidó kultikus vallási élet végét jelenti Jeruzsálemben. Egyben azt is, hogy nincs többé áldozatbemutató, a zsidó áldozatok megszakadnak, a főpap és a papság nem gyakorolhatja szakrális ténykedését. A levél, tudjuk, ilyen papi köröknek íródott. Ezeknek próbálja pozitív módon elmagyarázni ezt a rettenetes eseményt, tekintsék ezt úgy, hogy Jézus halálával lépett a szentélybe, hogy a rituális megváltás helyébe, valóságos megváltást hozzon.

Eddig az emberek áldozták fel az Istentől kapott ajándékból a legjobbakat és legkedvesebbeket az Istennek, vagyis adták vissza neki, illetve jelképesen hódoltak az Isten előtt. Most viszont a bakok és kosok

vére helyett (12. v.) Jézus áldozata megteremtette az új közösséget és az új rítust, amelybe ők is bekapcsolódhatnak. Talán ez az oka, hogy a zsidóknak írt levél szerzője nem fordul Jahve Isten-királyságának szertartásai ellen, hanem csak azt mondja, Krisztussal egy tökéletesebb megoldás érkezett el. Ez a címzetteknek azt jelenti, hogy megtérésük és megkeresztelkedésük esetén nem válik értelmetlenné az életük, hanem értelmes, értékes életként folytatódhat.

A racionális nyugati társadalom a XX. században egyre inkább a rítusok és szertatások egyszerűsítését követeli, és a 1960-as években a Katolikus Egyházban is a színházias szertartásokat felváltották a puritán és a kevésbé puritán rítusok. Egyre inkább meggyőződéssé vált, hogy ha az ember lelkében nem fordul Isten felé, a szimbolikus cselekedetekkel ezt nem tudja pótolni. Annak ellenére, hogy a keleti és a zsidó véres szertartásokhoz képest a keresztény liturgia jóval elvontabb, és szimbolikusabb, kevésbé anyagszerűbb volt, ezt, a sok esetben barokk királyi és fejedelmi szertartásokra emlékeztető cselekvéssort mégsem nézték egyértelmű örömmel az emberek.

Mára talán változott a közizlés, és az ünnepléseket és a rítusokat egyre inkább az életmegszépítés egy módjának tartják. A profán szertartások és egyenruhák a velünk élő múlt megjelenítései lesznek. Ezért sokan visszakívánják a látványos keresztény szertartásokat, díszes miseruhákkal és a köznép számára misztikusnak tűnő latin nyelvvel. Kétségtelen, hogy az Isten mindig egy kicsit érthetetlen marad számunkra. De az igazi változást a keresztények életébe Jézus hozta, aki a lelket templommá, a lélek Istenhez fordulását a legszebb szertartássá tette. Igaz, ezt valahogyan ki kell fejezni. A szertartás tehát soha nem lehet színházi esemény, hanem lelket formáló szimbolikus cselekedetek sora, amely azonban igazi erejét most is Krisztus áldozatából nyeri. Arra a véres eseménysorra mint Isten felénk fordulására, jóindulatának és áldozatkészségének megnyilvánulására emlékezünk. Amilyen mélyen mozgatja meg lelkünket ez a cselekménysorozat, olyan hatékonyan kapcsolódunk be Krisztus áldozatába.